

Consol i solidaritat amb les víctimes

El dilluns 27 d'abril, festa de la Mare de Déu de Montserrat, el cardenal Lluís Martínez Sistach va presidir una missa a la basílica de la Sagrada Família per les víctimes de l'accident del vol Barcelona-Düsseldorf, ocorregut el

24 de març passat. Hi varen assistir els reis, el president del Govern espanyol, el president de la Generalitat i els familiars i amics de les víctimes. Al final de la missa varen parlar els representants de les comunitats protestant, jueva i musulmana. Durant la celebració, es pregà per l'etern descans de les víctimes i pel consol i la solidaritat amb els familiars i amics dels qui varen morir en l'accident. En la foto, els reis i el cardenal saluden els familiars de les víctimes.

GLOSSA

La mirada de la mare

Traspassà la mare. El fill, ja adult, rebia el condol dels familiars i de les amistats. Un dels amics li preguntà: «Què recordes més de la mare?» «La seva mirada», va ser la resposta immediata, que va aclarir tot detallant: «Quan era petit i, de bon matí, sortia cap a l'escola del poble, la seva mirada em seguia des de la finestra fins que em perdia a l'horitzó. Jo sentia que em seguia fins que arribava a l'escola. Així durant una bona colla d'anys. La seva mirada amatent, tendra i amorosa, darrere els vidres, m'acompanyava i em donava seguretat i confiança. Feia que em sentís estimat. Vaig saber uns anys després, quan estava acabant l'ESO, que la mare, en aquells moments, m'encomanava a Maria, em posava confiadament a les seves mans.» «[...] Quan Jesús veié la seva mare [...], digué: Dona, aquí tens el teu fill. Després digué al deixeble: Aquí tens la teva mare» (Jn 19,26-27).

«Acabà el temps d'escola, em vaig fer gran i mai he deixat de sentir aquella dolça companyia. Encara avui, ara mateix, la tinc ben present. Des del sentiment de l'absència, des de l'enyor, la mirada de la mare, després del seu traspàs, em continua acompanyant des de la proximitat de Déu.»

Enric Puig Jofra, SJ

AGENDA

- **Del 18 al 22**, Visita Pastoral a Gandesa i Pinell de Brai.
- **Dilluns 18**, Tortosa, Siervas de Jesús, 19 h. Missa dia de la M. Josefa Sancho de Guerra, fundadora.
- **Dijous 21**, Tortosa, 17.15 h, xerrada als professors del col·legi Sagrada Família.
- **Dissabte 23**, 10 h, Assemblea d'Acció Catòlica General. / 10 h Consell Diocesà de Pastoral / 19.30 h Catedral, Confirmació d'adults.
- **Diumenge 24**, l'Aldea, 12 h, Missa a l'ermita.

PARAULES DE VIDA

Sant Pasqual Bailón

El dia 17 de maig celebrem la festa de sant Pasqual Bailón, un sant que ens resulta familiar perquè va viure els últims anys de la seua vida, fins a la seua mort en 1592, a Vila-real, que en aquell moment pertanyia a la nostra diòcesi, d'on va ser un gran apòstol i on, d'una manera molt especial, es manté viu el record del testimoni de la seua santedat. En aquest any dedicat a la vida consagrada descobrim en ell un exemple del què significa la pobresa evangèlica viscuda en tota la seua autenticitat.

Va nàixer en Torrehermosa en 1540, en el si d'una família molt pobre. Des dels 5 fins als 17 anys va ser pastor. Ja en eixa època vivia de tal manera que no sols era pobre de fet, sinó que també es manifestava com a amant de la pobresa. Va renunciar a ser adoptat i a convertir-se en l'hereu del seu ric amo, Martín García. Aquest és el signe més clar de l'autèntica pobresa evangèlica. Durant aquests anys va anar madurant en ell la seua vocació a la vida religiosa.

En 1564 va ingressar en el convent franciscà de Montfort, com a germà llec. La seua humilitat el va portar a renunciar des del primer moment a la possibilitat d'accedir al sacerdoci. Ell considerava el sacerdoci com un honor del que no se sentia digne. En els convents on va estar destinat va exercir sempre els oficis més humils: porter, cuiner, almoïner, hortolà, etc... mai va buscar per a si mateix cap lloc d'honor.

No era un home brillant ni culte. No obstant això, posseïa una ciència superior: la saviesa dels místics i dels sants, que s'adquireix pel camí de l'oració i de la contemplació. Per això, la seua fama traspassava els murs dels convents on va viure, de manera que a ell acudien en busca de consell no sols persones senzilles i humils, sinó també estudiosos i personatges del seu temps.

D'una manera especial, Déu li va concedir la gràcia de penetrar en la comprensió del misteri de l'Eucaristia amb una profunditat que no s'explicava per la seua formació teològica. Es tractava d'una saviesa alimentada en llargues hores de contemplació i adoració davant del Santíssim Sagrament. En un moment en què la fe en l'Eucaristia era qüestionada pels corrents teològics inspirats en la reforma de Luter, ell va ser capaç de defensar la fe catòlica en l'Eucaristia fins al punt que en una ocasió va ser apedregat per això. El seu amor a Jesús sagramentat era tan gran que va lamentar no haver patit el martiri per l'Eucaristia. La seua mort va coincidir amb el moment de l'elevació de la Sagrada Forma en la Missa major del convent de Vila-real. Un gest de la gràcia de Déu cap a algú que havia centrat la seua espiritualitat en el Sagrament de l'Altar.

Un religiós pobre dotat de gràcies especials. En ell es compleix la llei per la qual Déu distribuïx gràcies i dons especials en la seua Església: Déu concedeix la seua gràcia als humils, als qui no tenen la temptació d'utilitzar-les i servir-se d'elles buscant el seu propi interès. Així es mostra com el Senyor enalteix als humils.

Que l'exemple de sant Pasqual ens ajude a entendre que els pobres d'esperit són aquells que, sent pobres, estimen la pobresa i la viuen amb humilitat, sense creure's superiors als altres.

Que el Senyor vesse la seua gràcia sobre tots nosaltres.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

ENTREVISTA

► **MARIA TERESA SIVILL**

Servir i estimar

La Congregació de les Germanetes de l'Assumpció celebren 150 anys de la seva fundació a càrrec d'Etienne Pernet i d'Antoinette Fage. Ha estat un segle i mig «de joia i d'acció de gràcies per l'amor i la fidelitat de Déu, que ens ha acompanyat sempre», afirma la Gna. M. Teresa Sivill, una treballadora familiar que hi va entrar fa 54 anys i resideix, «en acció apostòlica», a la Comunitat de Sant Andreu de Palomar de Barcelona.

Com defineix el carisma de la Congregació?

Procurar la glòria de Déu, donant una resposta evangèlica per mitjà del servei a la classe obrera, als més empobrits i a les seves famílies, pel camí d'encarnació de Jesús servidor; portem al cor i a la vida les seves joies i sofriments. Malgrat la nostra feblesa continuem fent realitat aquest carisma, adaptat als signes dels temps: treballant per la pau, la justícia i la integritat de la creació, eix transversal de la nostra congregació.

Com ha evolucionat la seva fe?

Sóc una dona de fe, oberta al creixement i arrelada al Déu de Jesucrist. Conscient que mai no en tinc prou, dic: «Crec, Senyor, però augmenta la meua fe». La fe em fa sentir feliç amb el Crist vivent. En moments foscos i durs de la vida no m'he ensorrat mai. La vivència de Déu em fa viure en pau, joia i esperança. Dono gràcies a Déu per la Congregació, que m'ha acompanyat en aquest camí i m'ha ajudat a concretar la fe en el servei als petits.

En què se centra el seu treball pastoral?

Intentant viure en comunitat l'esperit de les Benaurances, en actitud de servei i d'ajuda als qui ho necessiten. Actualment, el meu compromís apostòlic es realitza preferentment en la comunitat, en el barri, la parròquia i en l'anunci explícit de Jesucrist animant un grup de dones d'estudi d'Evangeli.

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Per un moribund

Senyor, que ho coneixes tot, la vida i la mort; t'ho supliquem: perdona els pecats del nostre amic que ara ens deixa, perquè pugui rebre de tu un cor pur.

Tu saps que he vist morir desenes de milers de persones, però cap dominat per l'angoixa o per la por, perquè tots havien confessat els seus pecats i tu has tingut pietat d'ells.

També és així com el nostre amic, que ens deixarà en la teua pau, després, amb un cor pur, es podrà alegrar amb tu al Regne del cel per tota l'eternitat.

Amén.

Mare Teresa de Calcuta

HECHOS DE VIDA

«¡Quemaban alegría!»

Me encuentro en la casa provincial y residencia de las religiosas de la Congregación de San José de Girona, en Barcelona. Todas han trabajado —quemado sus vidas por amor— como enfermeras o cuidadoras de noche o dedicadas a la enseñanza, en Europa, África y América. Acababa de llegar la Hna. Esther. Era la delegada de la Congregación en centros de salud —propios y diocesanos— en Ruanda, Congo, Bata y Camerún. Ahora, enferma, venía para ser tratada de su enfermedad.

Al entrar veo a unas 12 religiosas —en medio del corro, la provincial Hna. Rosa y la Hna. Esther—, todas con manifestaciones externas de júbilo, con risas festivas, ellas que habían trabajado en las misiones africanas y ahora se reencontraban de nuevo.

—Estaban quemando alegría. Su alegría era como un incienso...

—Perfumaban el ambiente con el buen olor de la alegría de Cristo...

San Gregorio Magno afirmaba: «El alma santa hace de su corazón un incensario. Quema sus perfumes a Dios.»

Teresa de Jesús invitaba «a caminar alegres... sirviendo».

—«Sentir su amor... es como renacer a una alegría contagiosa, que no se puede disimular; he de comunicarla y transmitirla a mi alrededor». Pedía:

—«No dejen de ser alegres. Que se alegren todos.»

San Juan Crisóstomo recordaba a los cristianos que debíamos ser alegres:

—«Que si aparecíamos alegres: con dulzura, con mansedumbre y humildes... nos asemejaríamos al sol que, cuando sale, disipa las tinieblas.»

¡Felices los cristianos alegres; persuaden antes de hablar!»

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La miopía espiritual

El ojo es una de las maravillas de la creación. Los mecanismos de la visión dejan asombrados a los científicos y oftalmólogos. Aun así, este órgano también tiene defectos, sufre enfermedades y alteraciones. Diversas anomalías distorsionan nuestra visión de la realidad.

Una de ellas es la miopía, la incapacidad para enfocar correctamente los objetos lejanos. La fe es una manera de mirar la realidad. Y a veces sufrimos miopía espiritual. Nos perdemos en lo concreto; nos obsesionan los detalles; los árboles no nos dejan ver el bosque; «cribamos el mosquito y nos tragamos el camello» (Mt 23,24).

Frente a la miopía, la fe nos sitúa en otra escala. Nos proporciona una perspectiva general del mundo, de los demás y de nosotros mismos. La fe nos permite captar la inmensidad del mundo, explorar los horizontes de la realidad para encontrar en los límites de la existencia los vestigios que revelan su sentido. No da certeza, pero orienta la búsqueda de significados sólidos. Indica el camino.

Josep Otón

La mística de la Palabra, Editorial Sal Terrae del Grupo de Comunicación Loyola

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

18. □ Dilluns (litúrgia hores: 3a setm.) [Ac 19,1-8 / SI 67 / Jn 16,29-33]. Sant Joan I, papa (523-526) i mr. Sant Pròsper (s. VIII), bisbe de Tarragona; sant Fèlix de Cantalici, rel. caputxí; santa Rafaela-Maria Porras, rel., fund. Esclaves del Sagrat Cor, a Madrid (ACJ, 1877); beat Joan Gilbert, rel. mercedari, de Reus.

19. □ Dimarts [Ac 20,17-27 / SI 67 / Jn 17,1-11a]. Sant Francesc Coll (1812-1875), prev. dominicà, de Gombren (Ripollès), fund. Dominique de l'Anunciata, a Vic (RDA, 1856). Sant Pere Celestí, papa dimissionari (Celestí V), abans monjo i fund.; santa Ciríaca.

20. □ Dimecres [Ac 20,28-38 / SI 67 / Jn 17,11b-19]. Sant Bernardí de Siena (1380-1444), prev. franciscà, devot del nom de Jesús, patró dels publicistes i dels esparters. Sant Baldiri o Boi, mr.; sants Hilari i Silvi, bisbes; santa Basilissa, vg.

21. □ Dijous [Ac 22,30; 23,6-11 / SI 15 / Jn 17,20-26]. Sant Secundí, mr. a Còrdova; sant Torquat i els seus companys, mrs.; santa Virgínia, viuda.

22. □ Divendres [Ac 25,13-21 / SI 102 / Jn 21,15-19]. Santa Joaquina de Vedruna (1783-1854), rel. viuda, de Barcelona, fund. Carmelites de la Caritat a Vic (CHCC, 1826). Santa Rita de Càscia, rel. agustina; santa Quitèria, vg. i mr., advocada contra la ràbia; santa Júlia, vg. i mr. africana (s. IV); sant Ató, bisbe.

23. □ Dissabte [Ac 28,16-20.30-31 / SI 10 / Jn 21,20-25]. Sant Desideri, bisbe; sant Joan Bta. de Rossi, prev., fund.

24. ■ † Diumenge vinent, Pasqua de Pentecosta (lit. hores: 4a setm.) [Ac 2,1-11 / SI 103 / 1Co 12,3b-7.12-13 (o bé: Ga 5,16-25) / Jn 20,19-23 (o bé: Jn 15,26-27; 16,12-15)]. Maria Auxiliadora i altres advocacions: Providència, Strada...; sant Vicenç de Lerins, prev., escriptor eclesiàstic; sant Genadi, bisbe; santes Susanna i Afra, mrs.; beat Joan Prado, prev. i mr.

L'ASCENSIÓ DEL SENYOR

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 1,1-11)

En la primera part del meu llibre, Teòfil, he parlat de tot el que Jesús va fer i ensenyar, des del principi fins al dia que fou endut al cel, després de confiar, en virtut de l'Esperit Sant, la seva missió als apòstols que ell havia elegit. Després de la passió, se'ls presentà viu i ho comprovaren de moltes maneres, ja que durant quaranta dies se'ls aparegué, i els parlava del Regne de Déu.

Estant reunit amb ells, els manà que no s'allunyessin de Jerusalem i els digué: «Espereu aquí la promesa del Pare que va sentir dels meus llavis quan us deia que Joan havia batejat només amb aigua; vosaltres, d'aquí a pocs dies, sereu batejats amb l'Esperit Sant». Els qui es trobaven reunits li preguntaven: «Senyor, ¿és ara que restablireu la reialesa d'Israel? Ell els contestà: «No és cosa vostra de saber quins temps i quines dates ha fixat l'autoritat del Pare, però quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres, rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot el país dels jueus, a Samaria i fins als límits més llunyans de la terra.»

Quan hagué dit això s'enlairà davant d'ells, i un núvol se l'endugué, i el perderen de vista. Encara s'estaven mirant al cel com ell se n'anava, quan es presentaren dos homes vestits de blanc, que els digueren: «Homes de Galilea, ¿per què us esteu mirant al cel? Aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel, tornarà de la manera com vosaltres acabeu de contemplar que se n'anava al cel.»

▶ Salm responsorial (46)

R. Déu puja enmig d'aclamacions, al so dels corns puja el Senyor.

Aplaudiu, pobles de tot el món, / aclameu Déu amb entusiasme. / El Senyor és l'Altíssim, el terrible, / rei de reis a tot el món. R.

Déu puja enmig d'aclamacions, / al so dels corns puja el Senyor. / Canteu a Déu, canteu-li, / canteu al nostre rei. R.

Que és rei de tot el món, / canteu a Déu un himne. / Déu regna sobre les nacions, / Déu seu al tron sagrat. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 4,1-13)

Germans, jo, pres per causa del Senyor, us prego que visqueu com ho demana la vocació que heu rebut, amb tota humilitat i mansuetud, amb paciència, suportant-vos amb amor els uns als altres, no escatimant cap esforç per estrènyer la unitat de l'esperit amb els lligams de la pau. Un sol cos i un sol esperit, com és també una sola l'esperança que neix de la vocació rebuda. Un sol Senyor, una sola fe, un sol baptisme, un sol Déu i Pare de tots, que està per damunt de tot, actua a través de tot i és present en tot.

Però, cadascun de nosaltres ha rebut la gràcia segons la mesura de la generositat del Crist. Per això diu l'Escriptura: «Pujà cel amunt, s'endugué un seguici de captius, repartí dons als homes». Si va «pujar» vol dir que abans havia baixat del cel a la terra. És ell mateix qui, després d'haver baixat, ha pujat més amunt de tots els cels, per portar a plenitud tot l'univers.

És ell qui ha fet a uns el do de ser apòstols, a d'altres el de ser profetes, a d'altres el de ser evangelistes, pastors o mestres, i així ha preparat els qui formen el seu poble sant per a una obra de servei, per edificar el cos de Crist, fins que ens trobarem units uns i altres constituint tots, en la unitat de la fe i del coneixement del Fill de Déu, l'home perfecte, l'home que arriba a la talla de la plenitud del Crist.

(La 2a lectura d'avui també pot ser Ef 1,17-23)

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 16,15-20)

En aquell temps, Jesús s'aparegué als onze i els digué: «Aneu per tot el món i prediqueu a tothom la Bona Nova de l'Evangeli. Els qui creuran i es faran batejar, se salvaran; els qui no creuran, seran condemnats. Els qui hauran cregut faran miracles com aquests: expulsaran dimonis pel poder del meu nom, parlaran llenguatges nous; si agafen serps amb les mans o beuen metzines no els faran cap mal, els malalts a qui hauran imposat les mans, es posaran bons». Jesús, el Senyor, després de parlar-los, fou endut al cel i s'assegué a la dreta de Déu. Ells se n'anaren a predicar pertot arreu, i el Senyor hi cooperava confirmant la predicació de la paraula amb els miracles que la seguien.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 1,1-11)

En mi primer libro, querido Teófilo, escribí de todo lo que Jesús fue haciendo y enseñando hasta el día en que dio instrucciones a los apóstoles, que había escogido, movido por el Espíritu Santo, y ascendió al cielo. Se les presentó después de su pasión, dándoles numerosas pruebas de que estaba vivo y, apareciéndoseles durante cuarenta días, les habló del reino de Dios.

Una vez que comían juntos, les recomendó: «No os alejéis de Jerusalén; aguardad que se cumpla la promesa de mi Padre, de la que yo os he hablado. Juan bautizó con agua, dentro de pocos días vosotros seréis bautizados con Espíritu Santo.» Ellos lo rodearon preguntándole: «Señor, ¿es ahora cuando vas a restaurar el reino de Israel?» Jesús contestó: «No os toca a vosotros conocer los tiempos y las fechas que el Padre ha establecido con su autoridad. Cuando el Espíritu Santo descienda sobre vosotros, recibiréis fuerza para ser mis testigos en Jerusalén, en toda Judea, en Samaria y hasta los confines del mundo.»

Dicho esto, lo vieron levantarse, hasta que una nube se lo quitó de la vista. Mientras miraban fijos al cielo, viéndolo irse, se les presentaron dos hombres vestidos de blanco, que les dijeron: «Galileos, ¿qué hacéis ahí plantados mirando al cielo? El mismo Jesús que os ha dejado para subir al cielo volverá como le habéis visto marcharse.»

▶ Salmo responsorial (46)

R. Dios asciende entre aclamaciones; el Señor, al son de trompetas.

Pueblos todos batid palmas, / aclamad a Dios con gritos de júbilo; / porque el Señor es sublime y terrible, / emperador de toda la tierra. R.

Dios asciende entre aclamaciones; / el Señor, al son de trompetas; / tocad para Dios, tocad, / tocad para nuestro Rey, tocad. R.

Porque Dios es el rey del mundo; / tocad con maestría. / Dios reina sobre las naciones, / Dios se sienta en su trono sagrado. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 4,1-13)

Hermanos:

Yo, el prisionero por el Señor, os ruego que andéis como pide la vocación a la que habéis sido convocados. Sed siempre humildes y amables, sed comprensivos, sobrellevaos mutuamente con amor; esforzaos en mantener la unidad del Espíritu con el vínculo de la paz. Un solo cuerpo y un solo Espíritu, como una sola es la esperanza de la vocación a la que habéis sido convocados. Un Señor, una fe, un bautismo. Un Dios, Padre de todo, que lo trasciende todo, y lo penetra todo, y lo invade todo.

A cada uno de nosotros se le ha dado la gracia según la medida del don de Cristo. Por eso dice la Escritura: «Subió a lo alto llevando cautivos y dio dones a los hombres.»

El «subió» supone que había bajado a lo profundo de la tierra; y el que bajó es el mismo que subió por encima de todos los cielos para llenar el universo. Y él ha constituido a unos, apóstoles, a otros, profetas, a otros, evangelizadores, a otros, pastores y maestros, para el perfeccionamiento de los santos, en función de su ministerio, y para la edificación del cuerpo de Cristo; hasta que lleguemos todos a la unidad en la fe y en el conocimiento del Hijo de Dios, al hombre perfecto, a la medida de Cristo en su plenitud.

(La 2.ª lectura de hoy también puede ser Ef 1,17-23)

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 16,15-20)

En aquel tiempo, se apareció Jesús a los Once y les dijo: «Id al mundo entero y proclamad el Evangelio a toda la creación. El que crea y se bautice se salvará; el que se resista a creer será condenado. A los que crean, les acompañarán estos signos: echarán demonios en mi nombre, hablarán lenguas nuevas, cogerán serpientes en sus manos y, si beben un veneno mortal, no les hará daño. Impondrán las manos a los enfermos, y quedarán sanos.» Después de hablarles, el Señor Jesús subió al cielo y se sentó a la derecha de Dios. Ellos se fueron a pregonar el Evangelio por todas partes, y el Señor cooperaba confirmando la palabra con las señales que los acompañaban.

L'Ascensió del Senyor. Pintura de Rembrandt, Alte Pinakothek (Munic)

COMENTARI

Glorificat a la dreta del Pare

Quan Jesús puja al Pare vol dir que la missió de l'Església continua la missió de Jesús.

L'ascensió de Jesús és el punt d'arribada de la vida de Jesús i el punt de partida de la vida missionera de l'Església. Celebrem la partença-absència de Jesús i, ahora, la presència-responsabilitat de l'Església. Amb el final de la presència de Jesús en el nostre món i la seva glorificació a la dreta del Pare, Crist comença una nova presència en el món a través de la missió i el testimoniatge confiat als seus deixebles: «Sereu testimonis meus [...] fins als límits més llunyans de la terra». L'esperança cristiana no legítima cap fuga del món, de la història. La vida del

Senyor ha estat una existència plenament disponible al servei dels homes. És seguint el mateix camí de Crist que nosaltres, seguint-lo, farem també el cim.

L'Ascensió del Crist ressuscitat és narrada al final de l'evangeli de Lluc (24,50-52) com el final gloriós de la vida pública de Jesús; i al començament dels Fets (1a lectura) és vista com el punt de partida de la missió de l'Església per tot el món.

Jesús és ell mateix però no el mateix amb qui havien menjat i begut i que ha mort crucificat. Jesús ha pujat enaltit a la dreta del Pare, però continua la seva presència en l'Església.

Ara és el temps de l'Església, no podem quedar-nos badant com puja al cel: «Aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel, tornarà de la manera

com vosaltres acabeu de contemplar que se n'anava al cel». Comença la missió de l'Església: escampar arreu la bona nova del Regne de Déu, ser testimonis de Jesucrist que fou crucificat i ara té la vida nova de ressuscitat, primícia de tots els qui ressuscitem en ell.

L'Ascensió és la plenitud del misteri pasqual. El Crist ressuscitat ha estat glorificat a la dreta del Pare. La litúrgia de la Paraula ens presenta dues narracions del Senyor ressuscitat. La primera està treta dels Fets dels Apòstols i la segona, del final de l'evangeli de Marc inspirat en el final de l'evangeli de Lluc. Són dos relats de la mateixa realitat, per bé que amb una perspectiva diferent.

Ignasi Ricart, claretià

CRÒNICA DIOCESANA

Presentación de un libro sobre la iglesia de l'Ametlla

El sábado día 28 de marzo, después de la misa parroquial, el Sr. Antón Monner vino a presentar un librito sobre la iglesia dedicada a la Purificación de María, en l'Ametlla de Mar. El ponente se fijó en el aspecto histórico y religioso de dicho templo como lugar de encuentro de toda la feligresía, por donde pasan en un momento u otro a lo largo de su vida. Comparó también su iglesia parroquial de Gandesa, ya muy antigua y la iglesia moderna de l'Ametlla, así como lo es el pueblo.

Participaron en la presentación una treintena de personas. Este templo se comenzó a construir hacia 1927, se terminó en 1960 y después se emprendió el trabajo de ornamentación y pinturas, que lo han convertido en un lugar precioso. Al mismo tiempo se ha hecho hincapié en las urbanizaciones, donde también hay dos capillas, una dedicada a la Virgen del Carmen en Sant Jordi y otra a la Virgen de la Merced, en Calafat.

Mn. Antonio Bordás

Solemnitat de la Baixada de la Cinta

Commemorant el 836 aniversari de la Baixada de la Mare de Déu a Tortosa regalant-nos la santa «Cinta», a mitjanit del 24-25 març, presidits pel bisbe Enrique i amb 14 sacerdots concelebrant, vora tres-cents fidels vam donar gràcies a Déu pel doble regal del Misteri de l'Encarnació i de la Santa Cinta. A l'endemà uns 250 fidels van acompanyar a la Missa solemne de les 11.30 h els pares i familiars dels setanta-vuit xiquets/es que foren presentats a la Mare de Déu. Al vespre

ho feren sis xiquets/es més. Certament la devoció tortosina a la Mare de Déu de la Cinta està ben arrelada: preguem perquè doni bons fruits.

Mn. José Luis Arín

Santa María Rosa Molas Vallvé (1815-1876)

El día 24 de marzo tuvieron lugar dos actos en conmemoración de los doscientos años del nacimiento de María Rosa, una misa presidida por el obispo Enrique en la Casa Madre de Jesús y por la tarde una conferencia pronunciada por la hermana María Esperanza Casaus, historiadora de la Congregación. La conferencia fue en el Auditorium Felipe Pedrell de Tortosa, donde asistió un buen nutrido grupo de gen-

te, representantes de la ciudad y simpatizantes. La conferenciante, que ya hemos podido escuchar otras veces, trató de la vida de la santa, su época y la obra que realizó siguiendo la cronología de su edad. Nace el 24 de marzo de 1815 en Reus y después de una vida profundamente entregada a Dios y a los hermanos, María Rosa fue al cielo el 11 de junio de 1876, a la edad de 61 años.

Mn. Antonio Bordás

Visita Pastoral als Muntells

Diumenge dia 22 de març el Sr. Bisbe va realitzar la Visita Pastoral a la parroquia de St. Llorenç dels Muntells. Va arribar sota l'estela de la pluja primaveral, per començar la missa estacional a les 11 hores. La pluja va descoratjar alguns feligresos, però la celebració va estar prou nodrida. El Sr. Bisbe, en l'homilia, va encoratjar a viure el sacrifici i l'exemple de Jesús a la creu, tot recordant el text de l'Evangeli, i sobretot, a celebrar amb goig els dies de la Setmana Santa i de Pasqua. Al final de la missa, els fidels van obsequiar al Sr. Bisbe amb productes del Delta.

Tot seguit, el Sr. Bisbe va anar a l'Ajuntament, on va firmar al llibre d'honor, va saludar al Sr. Alcalde i representants d'entitats. Al saló d'actes es va fer l'Assemblea parroquial amb tots els assistents. Abans de dinar, el Sr. Bisbe va visitar també el Museu del Poble dels Muntells.

Mn. Jordi Salvadó

PALABRAS DE VIDA

San Pascual Bailón

El día 17 de mayo celebramos la fiesta de san Pascual Bailón, un santo que nos resulta familiar, porque vivió los últimos años de su vida, hasta que murió en 1592, en Villarreal, que en aquel momento pertenecía a nuestra diócesis, de la que fue un gran apóstol i donde, de un modo muy especial, se mantiene vivo el recuerdo del testimonio de su santidad. En este año dedicado a la vida consagrada descubrimos en él un ejemplo de lo que significa la pobreza evangélica vivida en toda su autenticidad.

Nació en Torrehermosa en 1540, en el seno de una familia muy pobre. Desde los 5 hasta los 17 años fue pastor. Ya en esa época vivía de tal modo que no sólo era pobre de hecho, sino que también se manifestaba como amante de la pobreza. Renunció a ser adoptado y a convertirse en el heredero de su rico amo, Martín García. Éste es el signo más claro de la auténtica pobreza evangélica. Durante estos años fue madurando en él su vocación a la vida religiosa.

En 1564 ingresó en el convento franciscano de Montforte, como hermano lego. Su humildad le llevó a renunciar desde el primer momento a la posibilidad de acceder al sacerdocio. Él lo con-

sideraba como un honor del que no se sentía digno. En los conventos donde estuvo destinado desempeñó siempre los oficios más humildes: portero, cocinero, limosnero, hortelano, etc... nunca buscó para sí mismo ningún puesto de honor.

No era un hombre brillante ni culto. Sin embargo, poseía una ciencia superior: la sabiduría de los místicos y de los santos, que se adquiere por el camino de la oración y de la contemplación. Por ello, su fama traspasaba las paredes de los conventos en los que vivió, de modo que a él acudían en busca de consejo no sólo personas sencillas y humildes, sino también estudiosos y personajes de su tiempo.

De un modo especial, Dios le concedió la gracia de penetrar en la comprensión del misterio de la Eucaristía con una profundidad que no se explicaba por su formación teológica. Se trataba de una sabiduría alimentada en largas horas de contemplación y adoración ante el Santísimo Sacramento. En un momento en que la fe en la Eucaristía era cuestionada por las corrientes teológicas inspiradas en la reforma de Lutero, él fue capaz de defender la fe católica en la Eucaristía

hasta el punto de que en una ocasión fue apedreado por ello. Su amor a Jesús sacramentado era tan grande que lamentó no haber sufrido el martirio por la Eucaristía. Su muerte coincidió con el momento de la elevación de la Sagrada Forma en la Misa mayor del convento de Villarreal. Un gesto de la gracia de Dios hacia alguien que había centrado su espiritualidad en el Sacramento del Altar.

Un religioso pobre dotado de gracias especiales. En él se cumple la ley por la que Dios distribuye gracias y dones especiales en su Iglesia: Dios concede su gracia a los humildes, a los que no tienen la tentación de utilizarlas y servirse de ellas buscando su propio interés. Así se muestra cómo el Señor enaltece a los humildes.

Que el ejemplo de san Pascual nos ayude a entender que los pobres de espíritu son aquellos que, siendo pobres, aman la pobreza y la viven con humildad, sin creerse superiores a los demás.

Que el Señor derrame su gracia sobre todos nosotros.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa